

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CRAIOVA
SECȚIA I CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 08 Octombrie 2015

Completul compus din:

PREȘEDINTE IV

Judecător FD

Grefier ND

X.X.X.X

Pe rol, judecarea apelului declarat de apelantul reclamant BI -, împotriva sentinței civile nr.2111 din data de 07 mai 2015, pronunțată de Tribunalul Dolj, în dosar nr. 10630/63/2014, în contradictoriu cu intimații pârâți SC- Craiova, SC și SC TMD j, având ca obiect acțiune în constatare .

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns apelantul reclamant BI reprezentat de avocat OR, lipsind celelalte părți.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care,

Instanța acordă cuvântul părții prezente cu privire la admisibilitatea sesizării ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a prevederilor dispozițiilor art.268 alin.2 Codul Muncii raportat la dispozițiile Ordinului 50/1990, art.2502 N.C.C., art.35 NCPC și dispozițiile în materia care reglementează non-discriminarea.

Avocat OR pentru apelantul reclamant BI, solicită sesizarea ICCJ cu privire la aspectele puse în discuție. Totodată, în ipoteza în care ÎCCJ apreciază că sunt aplicabile prevederile dispozițiilor art.268 alin.2 Codul Muncii, solicitând să se stabilească de când începe să curgă termenul de 3 ani în care poate fi promovată o asemenea acțiune.

A depus concluzii scrise, după care

CURTEA:

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, având în vedere că, de lămurirea modului de interpretare/aplicare a prevederilor dispozițiilor art.268 alin.2 Codul muncii raportat la dispozițiile Ordinului 50/1990, art.2502 N.C.C. și dispozițiile art.35 NCPC, precum și dispozițiile în materia care reglementează non-discriminarea depinde de soluționarea litigiului dedus judecătii, problemele de drept fiind următoarele:

A. Dacă acțiunile în constatarea dreptului la încadrarea în grupe de muncă în raport de dispozițiile Ordinului 50/1990, sunt supuse imprescriptibilității în temeiul dispozițiilor art.35 NCPC, art.2502 NCPC, art.111 CPC sau se circumscriu sferei acțiunilor prescriptibile în 3 ani, conform dispozițiilor art. 268 alin 2 Codul Muncii.

Potrivit art.268 alin 2 Codul Muncii, în toate situațiile, altele decât cele prevăzute la alin.1, termenul de formulare a cererii în vederea soluționării unui conflict de muncă este de 3 ani de la data nașterii dreptului.

Dacă la problema juridică enunțată, răspunsul este în sensul că acțiunea este prescriptibilă, în mod necesar se impune rezolvarea problemei privind data la care se naște dreptul de a cere constatarea grupei de muncă, prin urmare:

Care este data nașterii dreptului de a cere constatarea grupei de muncă conform reglementării date de Ord.50/1990:

a). -3 ani de la data intrării în vigoarea Ordinului 50/1990, indiferent dacă titularii cererii sunt angajați (aflați într-un raport de muncă în derulare) sau foști angajați (nemaifiind părți într-un raport juridic de muncă).

b). -3 ani de la data când încetării raporturilor de muncă cu angajatorul care trebuia să stabilească grupele de muncă în care se încadrează activitatea desfășurată în cadrul organizației?

c). -3 ani de la data când titularul cererii a intrat în posesia carnetului de muncă ?

d). -3 ani de la data la care titularul cererii a formulat cerere de pensionare ?

B.- problema de drept enunțată este nouă, deoarece prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

II. Expunerea succintă a procesului.

Prin cererea înregistrată la data de 22.07.2014 de către Tribunalul Dolj sub nr. 10630/63/2014, reclamantul BI a solicitat instanței ca, în contradictoriu cu pârâtele SC și SC, în calitate de păstrător-depozitar al arhivelor SC, să constate ca activitatea desfășurată în perioada 05.08.1981 – 01.01.2002 în funcția de rectificator se încadrează în grupa a II-a de muncă, conform Ordinului 50/1990, anexa II, pct. 30, 32, 33 și 34 în procent de 100%, și să dispună obligarea pârâtei la eliberarea unei adeverințe în acest sens.

În motivarea acțiunii sale, reclamantul a susținut ca în perioada menționată a desfășurat activitate în condiții care permit încadrarea în grupa a II-a de muncă, potrivit anexei II, pct. 30, 32, 33 și 34 din Ordinul 50/1990 și ca angajatorul SC nu a respectat procedura de a înscrie în carnetul de muncă perioadele în care a desfășurat activitate în condiții specifice grupei a II-a.

Reclamantul și-a precizat acțiunea, arătând că înțelege să se judece în contradictoriu și cu parata SC, prin lichidator judiciar, această societate preluând angajații fostei SC, în urma radierii acesteia.

Instanța a pus în discuție excepția lipsei capacității de folosință a paratei SC TMC SA Filiași, a prescripției dreptului material la acțiune față de parata SC, a lipsei calității procesuale pasive a paratei SC pe capatul de cerere având ca obiect "acțiune în constatare", având ca obiect "eliberare adeverință" și a prescripției dreptului material la acțiune.

Tribunalul Dolj prin sentința civilă nr.2111 de la 07 mai 2015 a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a paratei SC, în ce privește primul capăt de cerere, având ca obiect acțiune în recunoașterea grupei de muncă și, drept urmare, a respins cererea ca fiind îndreptată împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală pasivă.

A admis excepția lipsei capacității de folosință a pârâtei SC- societate în faliment prin lichidator judiciar SC, și, în consecință, a respins acțiunea formulată împotriva acestuia ca atare.

A admis excepția prescripției dreptului material la acțiune în ceea ce privește capatul de cerere având ca obiect acțiune în recunoașterea grupei de muncă, formulată în contradictoriu cu parata SC, prin lichidator și a respins această cerere ca prescisa.

A respins cererea formulată de reclamantul, BI, având ca obiect eliberarea adeverinței, formulată în contradictoriu cu parata SC, cu sediul în, ca neîntemeiată.

Pentru a se pronunța astfel instanța de fond a reținut următoarele:

În speta, parata are calitatea de pastrator-depozitar al arhivelor fostului angajator al reclamantului, SC, radiată la data de 24.09.2012, astfel cum reiese din sent. nr. 1176/24.09.2012 a Tribunalului Dolj. Predarea arhivelor fostului angajator al reclamantului către parata s-a făcut în baza contractului de prestări-servicii arhivistice nr. 1881/20.06.2007.

Primul petit al acțiunii a cuprins solicitarea de a se constata că în perioada respectivă, reclamantul a lucrat la SC în calitate inițial de electrician și apoi, maestru, desfășurând activități care se încadrează în grupa a II-a de muncă.

Referitor la excepția prescripției dreptului material la acțiune în ceea ce privește capătul de cerere având ca obiect recunoașterea grupei de munca, formulată în contradictoriu cu parata SC, prin lichidator SC Tribunalul a reținut următoarele:

Dispozițiile referitoare la prescripție au caracter imperativ și drept urmare pot fi invocate oricând, de oricine și în orice stadiu procesual al judecării, aceeași concluzie reieșind și din Decizia în interesul legii nr. 1/2014, care a statuat că „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5, art. 201 și art. 223 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil și ale art. 6 alin. (4), art. 2.512 și art. 2.513 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, stabilește că prescripțiile extinctive începute anterior datei de 1 octombrie 2011, împlinite ori neîmplinite la aceeași dată, rămân supuse dispozițiilor art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, astfel încât atât instanțele de judecată, din oficiu, cât și părțile interesate pot invoca excepția prescripției extinctive, indiferent de stadiul procesual, chiar în litigii începute după 1 octombrie 2011”.

Așadar, prescripția extinctivă reprezintă stingerea, după caz, fie a acelei componente a dreptului la acțiune care este posibilitatea titularului dreptului de creanță de a obține obligarea subiectului pasiv la executarea obligației corelative sau la recunoașterea dreptului subiectiv contestat, fie a însuși dreptului principal, datorita nesesizării organului de jurisdicție în termenul prevăzut de lege.

Prin urmare, prescripția extinctivă reprezintă practic o sancțiune îndreptată împotriva pasivității titularului dreptului.

Tribunalul a constatat că, în cauza dedusă judecării nu se poate reține că obiectul acțiunii este imprescriptibil, cum s-a susținut, întrucât nu se referă la constatarea existenței sau inexistenței unui drept conform art.35 NCPC, ci la constatarea unei stări de fapt rezultate din derularea raporturilor juridice de muncă, care au consecințe patrimoniale și deci, eventualele acțiuni rezultate din acestea sunt prescriptibile, în condițiile legii.

Drept urmare, salariatul nemulțumit de neîncadrarea în grupa de muncă avea dreptul de a se adresa instanței de judecată, potrivit legii în termenul general de prescripție de 3 ani reglementat de art.268 alin.2 din codul muncii raportat la art.3 și 7 din Decretul nr.167/1958, calculat de la data la care a luat cunoștință de neînscrierea grupei, aceasta fiind acțiunea în realizare pusă la îndemâna sa de legiuitor în scopul valorificării dreptului pretins.

S-a reținut că, în materia dedusă judecării, termenele de sesizare a instanței sunt prevăzute în acte normative speciale, aceste termene derogând de la dreptul comun în materie (în măsura în care nu sunt identice).

Astfel, articolul 268 din Legea nr. 53/2003 Codul muncii, prevede în alin.2 că în toate situațiile, altele decât cele prevăzute la alin. (1), termenul este de 3 ani de la data nașterii dreptului.

Tribunalul a constatat că, în speță, acțiunea formulată de către reclamant se încadrează în dispozițiile prevăzute de art. 268 al. 2 din Codul muncii, în conformitate cu care termenul de prescripție este de 3 ani de la data nașterii dreptului.

Dispoziția legală sus-menționată este clară și lipsită de echivoc - *în toate situațiile*, iar exprimarea legiuitorului referitoare la termenul de prescripție în cazul cererilor formulate în vederea soluționării unui conflict de munca, ce se încadrează în alin. 2 al art. 283 din Codul muncii, nu lasă loc nici unei interpretări sub aspectul duratei acestui termen.

Având în vedere dispozițiile speciale referitoare la termenele în care pot fi formulate cererile în vederea soluționării unui conflict de munca, prevăzute de art. 268 din Codul muncii, nu se poate aprecia ca acțiunea introductivă ar fi imprescriptibilă din punct de vedere extintiv, așa cum s-a susținut de către reclamant.

În ceea ce privește data nașterii dreptului, Tribunalul constată că în speță, data nașterii dreptului la acțiune îl reprezintă momentul în care persoana interesată a cunoscut/ar fi trebuit să cunoască, cu un minim de diligență, neînscrierea în carnetul de munca a grupei solicitate.

În ceea ce îl privește pe reclamant, Tribunalul a constatat că, potrivit mențiunilor existente în carnetul de muncă al reclamantului – fila 22 verso, raporturile de muncă ale acestuia cu parata SC TMD SA Filiași au încetat la data de 18.07.2007, în baza dispozițiilor art. 65 alin.1 Codul Muncii (numerotarea valabilă la acel moment).

De la data de 18.07.2007, reclamantul a beneficiat de drepturile prevăzute de Legea 76/2002, acordarea acestora fiind condiționată de prezentarea carnetului de muncă la AJOFM Dolj. Așadar, de la această dată, reclamantul a cunoscut faptul că nu i s-a acordat beneficiul grupei a doua, de la această dată (18.07.2007) până la data introducerii acțiunii – 22.07.2014, este evident faptul că nu s-a respectat termenul de 3 ani prevăzut de art. 268 alin.2 Codul Muncii.

Așa fiind, constatând că termenul de prescripție era împlinit la data promovării acțiunii, Tribunalul a admis excepția invocată de parata prin acțiune și a respins acțiunea.

Din examinarea dispozițiilor art. 268 din Codul muncii, rezultă că legiuitorul a instituit termene de prescripție speciale pentru anumite categorii de acțiuni care se încadrează în categoria conflictelor de muncă, enumerate la alin. 1 al art. 268.

Pentru faptul că acțiunea promovată în cauză nu se încadrează în cele enumerate limitativ de alin. 1 al art. 268, devin incidente dispozițiile din alin.2 care stabilesc regula generală cu privire la prescripția în materia conflictelor de muncă aceea că în toate situațiile, altele decât cele prevăzute la alin. (1), termenul este de 3 ani de la data nașterii dreptului.

Așa fiind, Tribunalul a constatat că acțiunea este formulată cu încălcarea termenului prevăzut de art. 268 alin.2 CPC, astfel că a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune și a respins acțiunea ca atare.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamantul Barbalata Ilie, solicitând instanței de apel să admită apelul, să anuleze sentința atacată cu apel și să trimită cauza spre rejudecare la aceeași instanță de fond pentru cercetarea fondului cauzei.

Criticile formulate de către apelantul BI în cuprinsul apelului vizează faptul că instanța de fond a stabilit în mod greșit că legea aplicabilă în cauză este Legea nr.53/2003, fondul cauzei, respectiv recunoașterea grupelor de muncă, cât și problema termenului de prescripție a dreptului material în vederea formulării acțiunii principale de către reclamant.

S-a apreciat în mod greșit că acțiunea de față având ca obiect acțiune în constatare și respectiv, obligație de a face, sunt prescriptibile potrivit codului muncii, deși nu există nici o dispoziție legală în acest sens.

Invocă faptul că temeiul de drept al acțiunii este dat de Ordinul 50/1990, care nu stabilește nici un termen imperativ în vederea recunoașterii grupelor de muncă, prevederile acestui ordin având aplicabilitate atât salariaților care lucrează în prezent, foștilor salariați cât și pensionarilor și nu de Codul Muncii.

Mai mult, potrivit art.2502 alin 2 Noul Cod Civil, acțiunile privind constatarea existenței unui drept sunt imprescriptibile prin acțiunea dedusă judecătii urmărindu-se constatarea existenței unui drept al reclamantului, respectiv dreptul la încadrarea în grupa a doua de muncă a activității desfășurate în perioada în cauză.

Potrivit dispozițiilor art. 248 alin. 1 din Codul de procedură civilă, instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe ori, după caz, cercetarea în fond a cauzei.

III. Dispoziții de drept intern invocate și aplicabile în cauză:

A. Imprescriptibilitatea acțiunii în constatare în raport de dispozițiile art.35 NCPC, art.111 CPC, art.2502 NCC, Ordinul 50/1990.

B. Prescriptibilitatea cererii de soluționare a unui conflict de muncă în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului, conform art.268 alin.2 Codul Muncii.

IV. Jurisprudență națională pertinentă

**Curtea de Apel Alba Iulia- Secția Conflicte de muncă și Asigurări Sociale
Decizia civilă nr.218/2014:**

„Cum obiectul cererii îl constituie acordarea unei grupe de muncă pentru o perioadă lucrată în cadrul pârâtei, în anumite condiții, nu poate fi vorba de inadmisibilitatea acțiunii, cu atât mai mult cu cât reclamanta nu urmărește dobândirea unor drepturi patrimoniale de la pârâtă, ci, recunoașterea grupe de muncă. O atare acțiune în constatarea desfășurării activității în condiții de grupă de muncă, rap. La prevederile Ordinului nr.50/1990 nu este nici inadmisibilă și nici supusă prescripției de 3 ani instituit de Decretul-Lege nr.167/1958, așa cum greșit reține instanța de fond”.

Curtea de Apel Iași- Secția de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale
Decizia civilă nr.519/09 septembrie 2008.

„În absența unei dispoziții speciale care să reglementeze data la care se naște dreptul la acțiune, cum este de ex., cea prevăzută de art.283 alin.1 lit. a și b Codul Muncii care face trimitere la data comunicării deciziei, dreptul la acțiune se naște la data la care persoana interesată a cunoscut că dreptul subiectiv pretins a fost încălcat sau nerecunoscut.

Dreptul la acțiune al recurentului-reclamant nu era prescris extinctiv..., avându-se în vedere și dispozițiile art.312 alin.2 și 5 Cod pr.civilă și dispozițiile art.81 din Legea 168/1999 cu referire la Decizia în interesul legii nr.XXI din 12.06.2006 a ICCJ”.

Curtea de Apel Ploiești- Secția I Civilă - practică în sensul că, încadrarea salariaților foștilor salariați în grupele de muncă potrivit Ordinului 50/1990, întrucât sunt acțiuni în constatarea existenței unui drept, nu sunt supuse prescripției.

Decizia civilă nr.1783/16.11.2010 a Curții de Apel Ploiești.

„Acțiunea în constatare este acea acțiune prin care reclamantul solicită instanței să constate existența unui drept subiectiv al său față de pârât ori inexistența unui drept subiectiv al pârâtului împotriva sa, iar acțiunea în constatare este imprescriptibilă deoarece reclamantul nu urmărește obligarea pârâtului la executarea vreunei prestații, ci doar ca instanța să constate existența sau inexistența unui drept subiectiv civil.

Curtea de Apel Suceava- Secția Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale.
Decizia nr.332/08.02.2011.

„Ca urmare, cererea reclamantului nu reprezintă altceva decât o acțiune în constatare a dreptului său de a beneficia de încadrare în grupa I de muncă pentru activitatea desfășurată în perioada solicitată, acțiune care este imprescriptibilă și nu o acțiune în constituire de drepturi cum s-a reținut de către prima instanță”.

Curtea de Apel Craiova: are practică neunitară în această materie privind soluționarea cauzelor având ca obiect acțiune în constatare privind activitatea desfășurată de către reclamant în cadrul unității pârâte ca fiind lucrată în condiții de muncă care se încadrează în grupe de muncă conform Ordinului nr. 50/1990.

Decizia Civilă nr.3228/06.07.2015 a Curții de Apel Craiova, reține că ”fiind vorba de o acțiune în constatare formulată de către reclamant, aceasta are un caracter imprescriptibil... imprescriptibilitatea acțiunii decurgând din imprescriptibilitatea dreptului la acțiune în acest sens -dreptul de a sesiza sau intenta acțiunea în justiție-, întrucât cu ajutorul lor nu se valorifică nici o pretenție împotriva cuiva, ci se solicită numai ca instanța să constate existența unui drept subiectiv civil al reclamantului împotriva pârâtului sau, după caz, inexistența unui drept subiectiv al pârâtului împotriva sa. Or, existența sau inexistența unui drept ar putea, în principiu, să fie constatat oricând.”... ”În consecință, se va reține faptul că cererea promovată de reclamant are natura juridică a unei acțiuni în constatarea existenței unui drept, respectiv a drepturilor corelative desfășurării activității în condițiile corespunzătoare grupe a II-a de muncă”.

Decizia Civilă nr.2739/09.06.2015- Secția I Civilă a Curții De Apel Craiova reține că ”Litigiul de față se încadrează în categoria conflictelor de muncă, definite la art.266 din Codul Muncii, potrivit cărora jurisdicția muncii are ac obiect soluționarea conflictelor de muncă cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor

individuale sau, după caz, colective de muncă prevăzute de prezentul cod, precum și a cererilor privind raporturile juridice dintre partenerii sociali, stabilite potrivit prezentului cod. Raportul juridic pe care se bazează cererea reclamantului formulată împotriva fostului angajator este, în mod evident, un raport juridic de muncă, el vizează executarea unui contract individual de muncă, deoarece unei activități, unei funcții sau a unui loc de muncă în grupe de muncă nu putea avea loc niciodată în afara unui raport juridic de muncă.” ... .. „Raportul juridic pe care se bazează cererea reclamantului formulată împotriva fostului angajator este, în mod evident, un raport juridic de muncă, el vizează executarea unui contract individual de muncă, deoarece încadrarea unei activități, unei funcții sau a unui loc de muncă în grupe de muncă nu putea avea loc niciodată în afara unui raport de muncă. Rezultă de aici că în cauza de față sunt aplicabile dispozițiile speciale privind jurisdicția muncii, care se aplică cu prioritatea față de regulile generale din dreptul civil.”

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. Reclamantul consideră că excepția prescripției dreptului material la acțiune în raport de data introducerii acțiunii nu este întemeiată, având în vedere că termenul de prescripție curge de la data primirii răspunsului la cererea formulată de către reclamantă, către pârâta SC TCM Filiași SA, în speță, 22.07.2014.

Solicită că, în ipoteza în care, ICCJ apreciază că sunt aplicabile prevederile dispozițiilor art.268 alin.2 Codul muncii, solicită să se stabilească momentul de la care începe să curgă termenul de 3 ani în care poate fi promovată o astfel de acțiune, respectiv dacă termenul începe să curgă de la data predării carnetului de muncă sau de la momentul refuzului unității angajatoare de a face încadrarea în grupa de muncă solicitată.

2. Nu există punct de vedere al pârâtei cu privire la dezlegarea problemei de drept în speță.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată investit cu soluționarea apelului de față.

Acțiunea în constatare, este acea acțiune în justiție prin care reclamantul solicită instanței doar să constate existența unui drept subiectiv al său față de pârât ori, după caz, inexistența unui drept subiectiv al pârâtului împotriva sa.

Acțiunile în constatarea dreptului la încadrarea în grupe de muncă în raport de dispozițiile Ord. 50/1990 sunt supuse imprescriptibilității în termenul dispozițiilor art. 35 NCPC, art. 2502 NCC, art. 111 CPC.

Argumente:

Noul Cod civil prevede în mod expres, în art.2502 alin.(2) pct.2, imprescriptibilitatea acțiunii în constatarea existenței sau inexistenței unui drept.

Noul Cod de procedură civilă reglementează această acțiune în art.35, care preia întocmai art.111 din codul anterior, cu singura diferență că teza a II-a a articolului a fost completată cu sintagma „pe orice altă cale prevăzută de lege”.

Astfel, potrivit art.35 Noul Cod Procedură civilă, cu titlul marginal *Constatarea existenței sau inexistenței unui drept* : „Cel care are interes poate să ceară constatarea existenței sau inexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege”.

Prin urmare, Noul Cod Civil reglementează atât situațiile de imprescriptibilitate a dreptului la acțiune cât și cazurile în care se instituie termene speciale de prescripție sau cazuri speciale în care intervine prescripția.

Art. 2502 NCC stabilește caracterul de excepție al imprescriptibilității dreptului la acțiune și reglementează în mod expres cazurile concrete de imprescriptibilitate în materii în care protecția socială este necesară. Potrivit alin 2 același text de lege, dreptul la acțiune este imprescriptibil în cazurile prevăzute de lege, precum și ori de câte ori, prin natura sau obiectul dreptului subiectiv ocrotit, exercițiul său nu poate fi limitat în timp. Sunt considerate ca având

caracter imprescriptibil o serie de acțiuni în justiție între care și acțiunea în constatarea existenței sau inexistenței unui drept.

Acțiunea de față este o acțiune în constatare care are ca scop constatarea judecătorească a existenței dreptului subiectiv al reclamantei față de pârâtă, reclamanta neurmărind un drept patrimonial sau obligarea pârâtei la executarea unei prestații, ci solicită ca instanța să constate existența unui drept stabilit prin Ordinul nr. 50/1990, respectiv grupa de muncă, iar Ordinul 50/1990 și actele normative ce-l succed și îl completează nu prevăd nici un termen în care trebuie stabilite grupele de muncă de către patronate și sindicate.

În practică au existat soluții, izolate, prin care s-a respins acțiunea ca prematur introdusă, cu motivarea că titularul acțiunii din moment ce la data promovării acesteia avea calitatea de angajat, iar nu cea de pensionar, acțiunea era prematur introdusă, deși, evident era vorba de interesul reclamantului care deși legitim, nu era actual. Or, analiza excepției prescripției fără a avea în vedere și interesul titularului demersului juridic, respectiv dacă este legitim și actual și dacă în cadrul prescripției extinctive, pusă în discuție, calculată de la data la care angajatorul ar fi trebuit să facă mențiunile cuvenite în carnetul de muncă sau angajatul a luat la cunoștință de lipsa mențiunilor privind grupa de muncă, raportat la interesul său dacă era legitim și actual la momentul respectiv. Apreciem că în lipsa unei astfel de analize soluția pronunțată, prin admiterea excepției dreptului material la acțiune este greșită.

Modul de formulare a acțiunii în sensul constatării că activitatea desfășurată de salariat se încadrează în grupa I de muncă, nu a vizat constatarea unei situații de fapt legate de locul de muncă și activitatea efectiv desfășurată, așa cum au interpretat unele instanțe, fiind de esență acțiunii promovate constatarea de către instanță a dreptului titularului cererii de a fi încadrat într-una din grupele de muncă stabilite de Ordinul nr. 50/1990 ceea ce face ca acțiunea să fie imprescriptibilă, neavând relevanță că titularul cererii este angajat, pensionar sau fără un loc de muncă la momentul promovării acțiunii.

Așadar, acțiunea dedusă judecății a vizat constatarea unui drept conform art.111 Cod procedură civilă, aceasta fiind imprescriptibilă și nu doar a unor împrejurări de fapt legate de locul de muncă și condițiile activității desfășurate în concret, care impun reținerea și încadrarea în altă grupă de muncă decât cea stabilită de angajator și înscrisă sau nu, în carnetul de muncă, conform prevederilor Ordinului nr.50/1990.

Natura juridică a acțiunii se impune a fi stabilită de către prima instanță cu prioritate deoarece de aceasta depinde corecta dezlegare a excepției invocate din oficiu întrucât potrivit dispozițiilor art.1 din Decretul nr.167/1958 dreptul la acțiune, având un obiect patrimonial, se stinge prin prescripție dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege, iar prescripțiile începute anterior datei de 1 octombrie 2011 și neîmplinite până la această dată sunt supuse prevederilor Decretului nr. 167/1958 și deci pot fi invocate și de instanță din oficiu, în timp ce prescripțiile ce încep să curgă după intrarea în vigoare a noului Cod civil, deci după data de 1 octombrie 2011, sunt supuse prevederilor privitoare la prescripție cuprinse în acest cod, în prezent, prescripția extinctivă fiind o instituție juridică de ordine privată, iar nu de ordine publică, organul de jurisdicție competent nemaiputând invoca sau aplica prescripția din oficiu, nici măcar atunci când invocarea prescripției ar fi în interesul Statului sau al unităților sale administrativ-teritoriale.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept în cauză.

Dispune înaintarea prezentei încheieri.

Dispune suspendarea judecății conform prevederilor art.550 alin 2 Cod Procedură Civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică de la 08 octombrie 2015.

Președinte,
IV

Judecător,
FD

Grefier,
ND

Red. Jud.FD

**PENTRU
CONFORMITATE**

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CRAIOVA
SECȚIA I CIVILĂ
ÎNCHEIERE
Ședința publică de la 25 Noiembrie 2015
Completul compus din:
PREȘEDINTE IV
Judecător FD
Grefier ND
X.X.X.X

Pe rol soluționarea din oficiu a cererii de îndreptare eroare materială strecurată în dispozitivul încheierii din data de 08 octombrie 2015 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția I Civilă, în dosarul nr. 10630/63/2014.

La apelul nominal au lipsit părțile, întrucât în conformitate cu prevederile 442 alin.2 nu s-a considerat necesară citarea acestora.

Procedura legal îndeplinită, fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care s-a trecut la soluționare

CURTEA

Asupra îndreptării erorii materiale de față.

Din oficiu, instanța a sesizat eroarea materială strecurată în dispozitivul încheierii din data de 08 octombrie 2015 pronunțată de Curtea de Apel Craiova – Secția I Civilă, în dosarul nr. 10630/63/2014, în sensul că, din greșală, s-a trecut „prevederilor art.550 alin.2 Cod Procedură Civilă” în loc de „prevederilor art.520 alin.2 Cod Procedură Civilă

Potrivit art. 442 alin.1 Cod procedură civilă, erorile sau omisiunile cu privire la numele, calitatea și susținerile părților sau cele de calcul, precum și orice alte erori materiale din hotărâri sau încheieri pot fi îndreptate din oficiu sau la cerere.

Fiind îndeplinite cerințele prevăzute de art. 442 alin.1 Cod procedură civilă, Curtea va dispune îndreptarea acestei erori, în sensul că se va trece „prevederilor art.520 alin.2 Cod Procedură Civilă”.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Dispune îndreptarea erorii materiale strecurate în dispozitivul Încheierii din data de 08 oct.2015 în sensul că se va trece „prevederilor art.520 alin.2 Cod Procedură Civilă cum este corect în loc de „prevederilor art.550 alin.2 Cod Procedură Civilă”, cum greșit s-a trecut.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică de la 25 Noiembrie 2015

Președinte,
IV

Judecător.
FD

Grefier,
ND

